

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
PEDRO CRUZ VILLALÓN IŠVADA,
pateikta 2014 m. liepos 10 d.¹

Byla C-65/13

**Europos Parlamentas
prieš
Europos Komisiją**

(Europos Parlamento pateiktas ieškinys dėl panaikinimo)

„Ieškinys dėl panaikinimo — Reglamentas (ES) Nr. 492/2011 — Komisijos įgyvendinimo sprendimas — Komisijos įgaliojimų viršijimas — SESV 290 ir 291 straipsnių aiškinimas — Įgyvendinimo aktai — EURES tinklas — Taikant teisėkūros procedūrą priimto teisės akto norminio turinio patikslinimas“

1. Šioje byloje Teisingumo Teismui suteikta galimybė pateikti savo nuomonę dėl SESV 291 straipsnyje nurodytų „įgyvendinimo aktų“ prasmės ir apimties, atsižvelgiant į 2014 m. kovo 18 d. Teisingumo Teismo sprendimą², kurį priimdama didžioji kolegija pirmą kartą pateikė savo poziciją dėl minėtų įgyvendinimo aktų taikymo srities, palyginti su SESV 290 straipsnyje nurodytais „deleguotaisiais“ aktais. Remdamasis minėtame sprendime suformuluota teismo praktika, dabar Teisingumo Teismas turi išnagrinėti Europos Parlamento pateiktą ieškinį dėl panaikinimo; juo ginčijamos tam tikros nuostatos dėl laisvų darbo vietų nustatymo ir užėmimo, taip pat darbo prašymų nustatymo ir EURES (Europos užimtumo tarnybos, angl. *European Employment Services*) atkūrimo, išdėstytos 2012 m. lapkričio 26 d. Komisijos įgyvendinimo sprendime³, kuriuo įgyvendinamos Europos Parlamento ir Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 492/2011 nuostatos⁴. Tiksliau pasakius, šioje byloje keliamas klausimas dėl SESV 291 straipsnyje nurodytų įgyvendinimo įgaliojimų turinio ir apimties.

2. Nesant reikalo pateikti gausybės svarstymų, kuriuos turėjau progą išdėstyti savo išvadoje byloje, kurioje priimtas minėtas 2014 m. kovo 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas⁵, verčiau išnagrinėsiu kiekvieną šio ieškinio dalyką sudarančią nuostatą, siekdamas nustatyti, ar jų turinys atitinka „įgyvendinimo“ sąvoką, kuria pagal tame sprendime įtvirtintus principus apibrėžiama pati SESV 291 straipsnio taikymo sritis.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — Byla C-427/12 *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (C-427/12, EU:C:2014:170).

3 — Sprendimas 2012/733/ES (OL L 328, p. 21). Toliau – ginčijamas sprendimas.

4 — 2011 m. balandžio 5 d. Reglamentas dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje (OL L 141, p. 1).

5 — Išvada byloje *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (C-427/12, EU:C:2013:871).

I – Teisinis pagrindas

A – Reglamentas Nr. 492/2011

3. Reglamento Nr. 492/2011 8 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Laisvų darbo vietų nustatymo ir užpildymo mechanizmas ir ypač tiesioginis bendradarbiavimas tarp centrinių įdarbinimo tarnybų bei tarp regioninių tarnybų, taip pat keitimosi informacija koordinavimas užtikrina didesnę darbo rinkos skaidrumą. Norintys persikelti darbuotojai taip pat turėtų būti reguliariai informuojami apie gyvenimo ir darbo sąlygas.“

4. To paties reglamento 9 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Tarp darbuotojų judėjimo laisvės, įdarbinimo ir profesinio mokymo yra glaudus ryšys, nes ypač pastaruoju atveju siekiama, kad darbuotojai pasinaudotų konkrečiais pasiūlymais dėl laisvų darbo vietų kituose Sąjungos regionuose. Dėl tokio ryšio problemos negali būti sprendžiamos atskirai ir reikia ieškoti jų sąryšio, atsižvelgiant į užimtumo problemas regiono mastu. Todėl būtina nukreipti valstybių narių pastangas į jų užimtumo politikos koordinavimą.“

5. Pagal Reglamento Nr. 492/2011 11 straipsnį:

„1. <...>

Centrinės valstybių narių įdarbinimo tarnybos glaudžiai bendradarbiauja tarpusavyje ir su Komisija ir bendrais veiksmais siekia nustatyti Sąjungoje esančias laisvas darbo vietas ir nagrinėti darbo prašymus, o vėliau suteikti darbuotojams darbą.

2. Siekdamos šio tikslo valstybės narės paskiria specializuotas tarnybas, kurios organizuoja darbą 1 dalies antroje pastraipoje nurodytose srityse ir bendradarbiauja tarpusavyje bei su Komisijos tarnybomis.

<...>“

6. Remiantis Reglamento Nr. 492/2011 12 straipsniu:

„1. Valstybės narės pateikia Komisijai informaciją apie problemas ir duomenis, susijusius su judėjimo laisve ir darbuotojų įdarbinimu, taip pat informaciją apie esamą užimtumo padėtį ir pokyčius.

2. Komisija, ypač atsižvelgdama į Techninio komiteto, nurodyto 29 straipsnyje (toliau – Techninis komitetas), nuomonę, nustato, kokia tvarka turi būti pateikiama šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija.

3. Pagal procedūrą, kurią, ypač atsižvelgdama į Techninio komiteto nuomonę, nustato Komisija, valstybių narių specializuotos tarnybos siunčia kitų valstybių narių specializuotoms tarnyboms ir Europos koordinavimo centrui, nurodytam 18 straipsnyje, informaciją apie gyvenimo ir darbo sąlygas bei padėtį darbo rinkoje, kuri galėtų būti naudinga kitų valstybių narių darbuotojams. Ši informacija turi būti reguliariai atnaujinama.

<...>“

7. Reglamento Nr. 492/11 13 straipsnyje nustatyta:

„1. Kiekvienos valstybės narės specializuota tarnyba kitų valstybių narių specializuotoms tarnyboms ir Europos koordinavimo centrui, nurodytam 18 straipsnyje, nuolat praneša apie:

- a) laisvas darbo vietas, kurias gali užimti kitų valstybių narių piliečiai;
- b) laisvas darbo vietas, skirtas trečiosioms šalims;
- c) asmenų, kurie oficialiai pareiškė norą dirbti kitoje valstybėje narėje, darbo prašymus;
- d) pareiškėjus, kurie pareiškė norą įsidarbinti kitoje šalyje, pagal regionus ir veiklos sritį.

Visų valstybių narių specializuotos tarnybos kuo skubiau šią informaciją siunčia atitinkamoms įdarbinimo įstaigoms ir agentūroms.

2. 1 dalyje nurodytos laisvos darbo vietos ir darbo prašymai platinami pagal vieningą sistemą, kurią kartu su Techniniu komitetu turi nustatyti Europos koordinavimo centras.

Prireikus ši sistema gali būti pakeista.“

8. Šio reglamento 15 straipsnyje numatyta:

„1. 14 straipsnio nuostatas įgyvendina specializuotos tarnybos. Vis dėlto tiek, kiek jos yra įgaliotos centrinių tarnybų ir kiek tą daryti yra įmanoma dėl valstybių narių įdarbinimo įstaigų organizacijos ir techninių priemonių:

<...>

- b) dviejų arba daugiau valstybių narių tarnybos, savo teritorijoje atsakingos už pasienio regionus, nuolat keičiasi duomenimis apie jų teritorijoje esančias laisvas darbo vietas ir darbo prašymus ir, veikdamos pagal susitarimus su kitomis savo šalies įdarbinimo tarnybomis, nustato ir užpildo laisvas darbo vietas ir nustato darbo prašymus.

Prireikus tarnybos, savo teritorijoje atsakingos už pasienio regionus, taip pat steigia bendradarbiavimo ir paslaugų struktūras, kad galėtų:

- pateikti vartotojams kuo daugiau praktinės informacijos įvairiais judumo aspektais, ir
- supažindinti socialinius ir ekonominius partnerius, socialines tarnybas (ypač valstybines, privačias ar tarnybas, kurių veikla susijusi su visuomenės interesais) ir visas atitinkamas institucijas su koordinuojamomis priemonėmis judumo srityje;

<...>

2. Suinteresuotos valstybės narės siunčia Komisijai 1 dalyje nurodytų tarnybų sąrašą, sudarytą bendromis pastangomis; šį sąrašą su visais galimais pakeitimais Komisija informavimo tikslais skelbia *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.“

9. Reglamento Nr. 492/11 17 straipsnyje nurodyta:

„1. Ne rečiau kaip kartą per metus, remdamosi Komisijos ataskaita, parengta pagal valstybių narių pateiktą informaciją, pastarosios kartu su Komisija išanalizuoja Sąjungos priemonių dėl laisvų darbo vietų ir darbo prašymų rezultatus.

2. Valstybės narės kartu su Komisija analizuoja visas galimybes užpildyti laisvas darbo vietas pirmumo teisę teikiant valstybių narių piliečiams, siekiant Sąjungoje išlaikyti pusiausvyrą tarp laisvų darbo vietų ir darbo prašymų. Šiuo tikslu jos imasi visų būtinų priemonių.

3. Kas dvejus metus Komisija Europos Parlamentui, Tarybai bei Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui teikia ataskaitą apie II skyriaus įgyvendinimą, apibendrindama gautą informaciją ir atliktų studijų bei tyrimų duomenis ir akcentuodama naudingus pokyčius Sąjungos darbo rinkoje.“

10. Pagal to paties reglamento 18 straipsnio pirmą pastraipą „Europos laisvų darbo vietų užpildymo ir darbo prašymų koordinavimo centro (toliau – Europos koordinavimo centras), kuris yra įsteigtas prie Komisijos, pagrindinis uždavinys – gerinti laisvų darbo vietų užpildymą Sąjungoje. Visų pirma jis yra atsakingas už šios užduoties techninę pusę, kuria pagal šio reglamento nuostatas rūpinasi Komisija, ypač už pagalbą nacionalinėms įdarbinimo įstaigoms.“

11. Reglamento Nr. 492/2011 19 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Europos koordinavimo centras visų pirma yra atsakingas už:

- a) praktinių priemonių, būtinų laisvų darbo vietų užpildymui Sąjungos lygiu, koordinavimą ir dėl to kylančio darbuotojų judėjimo analizę;
- b) prisidėjimą prie bendrų administracinių ir techninių metodų įgyvendinimo kartu su Techniniu komitetu;
- c) prireikus ir susitarus su specializuotomis tarnybomis, laisvų darbo vietų ir darbo prašymų, kurių užpildymu rūpinasi tos specializuotos tarnybos, nustatymą.“

12. Pagal to paties reglamento 20 straipsnį „Komisija, susitarusi su kompetentinga kiekvienos valstybės narės institucija ir laikydamosi sąlygų ir tvarkos, kurias ji nustato, atsižvelgusi į Techninio komiteto nuomonę, gali rengti vizitus ir tarnybinius susitikimus kitų valstybių narių pareigūnams bei rengti tobulinimosi programas specialistams.“

13. Remiantis Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsniu, „Komisija imasi priemonių šiam reglamentui įgyvendinti. Šiuo tikslu ji glaudžiai bendradarbiauja su valstybių narių centrinės valdžios institucijomis“.

B – *Ginčijamas sprendimas*

14. Ginčijamų nuostatų tekstas bus pateiktas analizuojant jų esmę.

II – **Ieškinys dėl panaikinimo ir procesas Teisingumo Teisme**

15. Europos Parlamentas suinteresuotas panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis yra susijęs su laisvų darbo vietų užėmimu ir darbo prašymais bei EURES tinklo atkūrimu. Jo manymu, Komisija viršijo Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsniu jai suteiktus įgyvendinimo įgaliojimus, nes neatsižvelgė į įgyvendinimo aktui būdingas ribas pagal SESV 291 straipsnį. Jo nuomone, ši teisės norma kartu su SESV 290 straipsniu sudaro sąlygas naujai aiškinti minėto 38 straipsnio norminį turinį, kurio prasmė negali būti tokia pati, kokia praeityje galėjo būti priskirta kitoms nuostatoms, kurios, kaip antai

Reglamento (EEB) Nr. 1612/68 44 straipsnis⁶, nors buvo suformuluotos taip pat, vis dėlto privalėjo būti aiškinamos kitaip, atsižvelgiant į teisės normų kontekstą, kuriam esant jos buvo priimtos. Toks motyvas turi būti taikomas ir ginčijamam sprendimui, palyginti su Sprendimu 2003/8/EB⁷, juo savo laiku taip pat buvo reformuota EURES.

16. Savo ruožtu Komisija nesutinka su ieškiniu ir iš esmės tvirtina, kad įgyvendinimo įgaliojimų apimtis turi būti nagrinėjama atsižvelgiant tiek į Reglamentu Nr. 492/2011 apibrėžtus pagrindinius tikslus, tiek į Komisijos užduotį imtis reikiamų ar naudingų priemonių jiems įgyvendinti. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Reglamente Nr. 492/2011 nurodytos kompetencijos sritys, kurias dalijasi Sąjunga ir valstybės narės, o jo tikslai turi būti įgyvendinami koordinuojant nacionalinės įdarbinimo politikos kryptis. Jos manymu, EURES tik įgyvendina Reglamento Nr. 492/2011 11 straipsnio 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimo principą ir nesiekia nieko daugiau, nei užtikrinti vienodas valstybių narių bendradarbiavimo tarpusavyje, ir kartu su Komisija – įgyvendinimo sąlygas pagal SESV 291 straipsnio nuostatas.

17. Be bendrų svarstymų, Europos Parlamentas kritikuoja šešis ginčijamo sprendimo straipsnius. Ir jo, ir Komisijos argumentai šiais klausimais bus apžvelgti nagrinėjant kiekvieną ginčijamą nuostatą.

18. Europos Parlamentas teigia, kad, Teisingumo Teismui nutarus, jog ginčijamas nuostatas galima atsieti nuo likusios ginčijamo sprendimo dalies, jis sutiktų su daliniu jo panaikinimu. Galiausiai jis prašo, kad iš Komisijos būtų priteistos bylinėjimosi išlaidos.

19. Savo ruožtu Komisija prašo atmesti ieškinį ir priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Europos Parlamento. Be to, ji tvirtina, kad Europos Parlamento priekaištai nėra pakankamas pagrindas panaikinti visą ginčijamą sprendimą, nes ieškinys pateiktas dėl tam tikrų aspektų, kuriuos galima atskirti nuo likusios ginčijamo sprendimo dalies. Bet kuriuo atveju ji suinteresuota tuo, kad, nutarus panaikinti visą ginčijamą sprendimą ar jo dalį, jis liktų galioti, kol protingą laiką bus priimtas naujas jį pakeisiantis sprendimas.

20. 2014 m. balandžio 30 d. įvykusiame viešame teismo posėdyje šalims buvo pasiūlyta savo argumentus šiuo klausimu formuluoti pagal Sprendimą *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (C-427/12).

III – Vertinimas

A – Pirminiai argumentai

1. Teisės aktai, reikšmingi nagrinėjant ginčijamą sprendimą

21. Šis ieškinys dėl panaikinimo grindžiamas tuo, kad ginčijamu sprendimu galėjo būti pažeistas Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnis. Europos Parlamento manymu, minėtu straipsniu Komisijai suteikiami įgaliojimai imtis „priemonių šiam reglamentui įgyvendinti“, t. y. jai suteikiami tik „įgyvendinimo įgaliojimai“ pagal SESV 291 straipsnį. Tačiau ginčijamu sprendimu Komisija ne tik „įgyvendino“ Reglamentą Nr. 492/2011, bet ir „papildė neesmines jo nuostatas“, o tam ji neturėjo reikiamų įgaliojimų pagal SESV 290 straipsnį.

6 — 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje (OL L 257, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 15), kurį iš dalies pakeitė 1992 m. liepos 27 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2434/92 (OL L 245, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 2 t., p. 69).

7 — 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos sprendimas, įgyvendinantis Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvų darbo vietų užėmimo ir darbo prašymų (OL L 5, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 289).

22. Iš tiesų šalys sutaria, kad pagal Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnį Komisijai suteikti įgaliojimai yra „įgyvendinimo“ įgaliojimai pagal SESV 291 straipsnį. Tai reiškia, kad, kaip tvirtina Europos Parlamentas, akivaizdų panašumą tarp, viena vertus, šios nuostatos ir Reglamento Nr. 1612/68 44 straipsnio, ir, kita vertus, tarp ginčijamo sprendimo ir sprendimų, priimtų įgyvendinant minėtą 44 straipsnį, lemia tik tokios pačios jų formuluotės, tačiau atitinkamų jų reikšmių aiškinimas priklauso nuo teisės aktų konteksto, galiojusio tuo metu, kai kiekviena iš minėtų teisės normų buvo integruota į Sąjungos teisę. Šiuo atveju ir Reglamentas Nr. 1612/68, ir, už ginčijamą sprendimą ankstesni sprendimai buvo priimti prieš įsigaliojant Lisabonos sutarčiai; t. y. tuo metu, kai, kaip priminė Teisingumo Teismas, „<...> terminas „įgaliojimai įgyvendinti“ apėmė įgaliojimus, viena vertus, Sąjungos lygmeniu įgyvendinti pagal Sąjungos teisėkūros procedūrą priimtus aktus ar tam tikras jų nuostatas ir, kita vertus, priimti įstatymo galios neturinčius teisės aktus, papildančius ar iš dalies keičiančius neesmines įstatymo galią turinčio teisės akto nuostatas“⁸. Iš tiesų būtent Europos konventas pasiūlė „atskirti šias dvi įgaliojimų rūšis“, o šis pakeitimas „galiausiai buvo perkeltas ir į Lisabonos sutarties SESV 290 ir 291 straipsnius“⁹.

23. Remiantis tuo, kas išdėstyta, tai, kad ginčijamame sprendime didele dalimi pakartotas ankstesnių sprendimų, dėl kurių teisėtumo tuo metu nekilo jokių abejonių, turinys, dar nereiškia, kad jis pats atitinka teisę. Tie sprendimai buvo priimti tokiomis aplinkybėmis, kurioms esant, kaip minėta, „įgyvendinimo įgaliojimai“ vienodai apėmė įgaliojimus priimti ir įgyvendinimo aktus, ir aktus, papildančius ar iš dalies keičiančius neesmines pagal teisėkūros procedūrą priimto teisės akto nuostatas¹⁰. Priešingai, ginčijamas sprendimas įsigaliojo tuo metu, kai pirminėje teisėje minėtas skirtumas jau buvo panaikintas, ir tokie „įgyvendinimo įgaliojimai“, kurie Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsniu buvo suteikti Komisijai priimti ginčijamą sprendimą, turi atitikti SESV 291 straipsniu nustatytas ribas, be to, jie nebeapima įgaliojimo papildyti ar iš dalies pakeisti neesmines paties Reglamento Nr. 492/2011 nuostatas. Kitaip tariant, ji negali priimti „deleguotojo akto“ pagal SESV 290 straipsnį. Juo labiau kad ginčijamas sprendimas negali apimti įgaliojimo iš dalies keisti esmines jo nuostatas, nes akivaizdu, kad ši funkcija priklauso pačiam teisės aktų leidėjui.

24. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad Europos Parlamento nurodyti Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnio skirtingų kalbinių versijų skirtumai nėra reikšmingi. Iš tiesų ieškinio 64–68 punktuose Europos Parlamentas nurodo, kad skirtingų kalbų versijose ši nuostata įgyja tam tikrų prasmės niuansų, vertinant tai, kokius įgaliojimus teisės aktų leidėjas visgi norėjo suteikti Komisijai. Tad 38 straipsnio versijoje prancūzų k. numatyta, kad Komisija imsis priemonių, „nécessaires à la mise en application“ Reglamentą Nr. 492/2011. Versijoje anglų k. kalbama apie priemones „pursuant to this Regulation for its implementation“, o italų k. nurodomos priemonės, „necessarie per l'applicazione del presente regolamento“. Galiausiai versijoje ispanų k. sakoma, jog „imamasi priemonių šiam reglamentui įgyvendinti“ („las medidas de ejecución para la aplicación del presente Reglamento“). Manau, kad, žvelgiant plačiau nei vien į šiuos niuansus, kuriuos galima išskirti kiekvienoje iš minėtų frazių, svarbiausia yra ne tai, ar teisės aktų leidėjas daugiau ar mažiau tiksliai apibrėžė Komisijai pavedamos veiklos ribas, bet tai, ar Komisija veikė griežtai paisydama „įgyvendinimo įgaliojimų“, kuriuos teisės aktų leidėjas gali jai suteikti pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį, ribų. Kitaip tariant, sprendžiant dėl ginčijamo sprendimo teisėtumo, svarbiausia yra nustatyti, ar jo turinys atitinka tikrosios vykdomosios kompetencijos įgyvendinimą.

8 — Minėto Sprendimo Komisija / Parlamentas ir Taryba 36 punktas.

9 — *Loc. ult. cit.*

10 — Šią aplinkybę pabrėžė generalinis advokatas N. Jääskinen 2014 m. gegužės 8 d. išvadoje, pateiktoje byloje *Taryba ir Komisija / Stichting Natuur En Milieu ir Pesticide Action Network Europe* (C-404/12 P ir C-405/12 P, EU:C:2014:309, 49 punktas).

2. Ieškinio dalykas

25. Ieškinio įžangoje Europos Parlamentas nurodo, kad šio ieškinio dalykas yra „[ginčijamo] sprendimo panaikinimas“. Atitinkamai ieškinio reikalavimuose Teisingumo Teismo prašoma panaikinti minėtą sprendimą. Tačiau Europos Parlamentas kėlė klausimą tik dėl tam tikrų ginčijamo sprendimo nuostatų teisėtumo. Be to, užuot tvirtinęs, kad minėtos nuostatos yra neatskiriamos nuo likusios ginčijamo sprendimo dalies ir dėl to jas panaikinus turėtų būti panaikintas visas ginčijamas sprendimas, Europos Parlamentas pateiktame dublike¹¹ neprieštaravo Komisijos prašymui dėl to, kad, patenkinus ieškinį, nebūtų panaikintas visas ginčijamas sprendimas.

26. Todėl manau, kad šio proceso dalykas gali būti tik tam tikros ginčijamo sprendimo nuostatos, dėl kurių neteisėtumo Europos Parlamentas išsakė aiškią nuomonę.

27. Kadangi sutinku su šalių vertinimu, kad ginčijamų nuostatų panaikinimas neturėtų įtakos nei visam ginčijamam sprendimui, nei esminėms jo nuostatoms¹², taip pat manau, kad būtent dėl to Europos Parlamento nutylėjimas dėl nuostatų, dėl kurių jis neišsakė aiškos nuomonės, galimo neteisėtumo reiškia, kad, jo nuomone, minėtos nuostatos neturi būti laikomos neteisėtomis.

28. Iš tiesų esant galimybei atskirti nuostatas, dėl kurių neteisėtumo pateikti aiškūs motyvai, akivaizdu, kad likusių nuostatų panaikinimas nei kaip sąsaja, nei kaip padarinys negali būti grindžiamas anų nuostatų neteisėtumu, tad prašymas jas panaikinti turėtų būti motyvuojamas atskirai. Todėl motyvų nepateikimą reikia suprasti kaip tai, kad ieškovas laiko teisėtomis tas ginčijamo sprendimo nuostatas, dėl kurių jis neišsakė nuomonės.

B – *Ginčo dalyką sudarančios nuostatos*

1. Ieškinio reikalavimai

29. Ieškinio dalyko ribų apibrėžimas pagal ką tik mano išdėstytas nuostatas yra esminis siekiant išaiškinti tikrąją Europos Parlamento pateikto ieškinio reikalavimų apimtį.

30. Iš tiesų kiekvieną konkrečią Europos Parlamento ginčijamą nuostatą reikia aiškinti atsižvelgiant į tai, kad ginčą inicijavusi institucija ieškovė nuo pat pradžių visai nekelia klausimo dėl ginčijamo sprendimo 1 straipsnio¹³ teisėtumo ir kartu dėl paties EURES tinklo sukūrimo. Tai reiškia, kad Europos Parlamentas vis dėlto supranta, jog Komisija, kurdama EURES tinklą, vykde įgyvendinimo įgaliojimus pagal SESV 291 straipsnį ir neperžengė jų ribų.

31. Iš tiesų ieškinio 28–33 punktuose Europos Parlamentas tvirtina, kad ginčijamas sprendimas patenka į teisės aktų, kurių tikslas yra „EURES reforma“ ir prie kurių taip pat priskiriami šiuo metu Europos Parlamente svarstomi du pasiūlymai dėl Reglamento dėl EURES tinklo veiklos finansavimo¹⁴, visumą. Tačiau Europos Parlamentas netvirtina, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas tiek, kiek

11 — 9 punktas.

12 — Būtina sąlyga dėl Sąjungos teisės akto dalies panaikinimo pagal nusistovėjusią teismo praktiką. Pavyzdžiui, žr. 2005 m. gegužės 24 d. Sprendimą *Prancūzija / Europos Parlamentas ir Taryba* (C-244/03, EU:C:2005:178, 12–21 punktai).

13 — Pagal ginčijamo sprendimo 1 straipsnį „siekdama vykdyti Reglamento (ES) Nr. 492/2011 II skyriuje nustatytas pareigas, Komisija kartu su valstybėmis narėmis sukuria ir naudoja Europos įdarbinimo paslaugų tinklą EURES“.

14 — Kalbama apie Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl Europos socialinio fondo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EEB) Nr. 1081/2006, pasiūlymą [2012 m. kovo 14 d. COM(2011) 607 final/2 – 2011/0268 (COD)] ir apie Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl Europos Sąjungos socialinių pokyčių ir inovacijų programos pasiūlymą (toliau – SPIP reglamento pasiūlymas) [2011 m. spalio 6 d. COM(2011)609 galutinis].

juo sukuriamas EURES tinklas, ir pritaria minčiai, kad tokį sprendimą būtų galima įtraukti tik į kuri nors vieną teisės akto pasiūlymą; jis teigia, kad pasiūlymas neteisėtas tuo, kiek juo daromas poveikis tinklo struktūrai, funkcijoms ar valdymui, o tai reiškia, kad institucija, kuriai pavesti tik įgyvendinimo įgaliojimai, imasi veiksmų, kurių vykdyti ji negali.

32. Bet kuriuo atveju vis dėlto ypač reikšminga atrodo tai, kad ieškinys nėra aiškiai nukreiptas prieš ginčijamo sprendimo 1 straipsnį. Ginčydamas selektyviai, Europos Parlamentas galiausiai parodo, kad ieškiniu yra ginčijami tik tam tikri EURES tinklo aspektai, susiję su jo tikslais, struktūra ar funkcijomis, tačiau juo nekeliamas klausimas dėl Komisijos (įgyvendinimo) įgaliojimų šiam tinklui sukurti¹⁵.

33. Mano nuomone, toks Europos Parlamento požiūris visiškai pateisinamas. EURES tinklas yra sistema, kurios sukūrimo tikslas – „laisvų darbo vietų nustatymas ir užpildymas ir darbo prašymų nustatymas“, kaip nurodyta Reglamento Nr. 492/2011 II skyriaus pavadinime, o pačiame skyriuje įtvirtinti įvairūs Komisijos ir valstybių narių įsipareigojimai, kurių vykdymas ir yra tas tikslas, kurio siekiant pagal ginčijamo sprendimo 1 straipsnį šis tinklas buvo sukurtas.

34. Pagal Reglamento Nr. 492/2011 II skyrių valstybės narės ir Komisija įsipareigoja bendradarbiauti inicijuojant užimtumo ir nedarbo problemų tyrimus (11 straipsnis), keistis informacija apie problemas, susijusias su judėjimo laisve ir darbuotojų įdarbinimu (12 straipsnis), sukurti laisvų darbo vietų užėmimo ir darbo prašymų mechanizmą (13–16 straipsniai) ir kartu analizuoti Sąjungos priemonių dėl laisvų darbo vietų ir darbo prašymų rezultatus (17 straipsnis), o 18 straipsniu prie Komisijos įsteigiamas Europos koordinavimo centras, atsakingas už technines užduotis, kuriomis pagal šio reglamento nuostatas rūpinasi Komisija.

35. Tokia įsipareigojimų visuma neišvengiamai reiškia keitimąsi informacija ir duomenimis tarp, viena vertus, valstybių narių specializuotų įdarbinimo tarnybų ir, kita vertus, pačios Komisijos, o tai reikalinga siekiant veiksmingai užtikrinti Reglamento Nr. 492/2011 II skyriuje numatyto tikslo įgyvendinimą, t. y. Sąjungoje esančių laisvų darbo vietų nustatymą ir darbo prašymų nagrinėjimą; galiausiai taip būtų geriau užtikrinama darbuotojų judėjimo laisvė ir jų įdarbinimas.

36. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad „Europos įdarbinimo tarnybų tinklo“ sukūrimas, kaip Reglamentu Nr. 492/2011 Komisijai ir valstybėms narėms pavesto bendradarbiavimo išraiška, yra tipiškas įgyvendinimo įgaliojimų, kaip tai suprantama pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį, įgyvendinimas. Reikia manyti, kad praktiškai tai neišvengiama pasekmė, nes pats teisės aktų leidėjas valstybės narės ir Komisiją įpareigojo bendromis jėgomis nustatyti ir įdarbinti į laisvas darbo vietas, taip pat nustatyti darbo prašymus, o ginčijamu sprendimu iš principo turėjo būti tik numatyti informacijos ir duomenų perdavimo mechanizmai minėto įpareigojimo vykdymui užtikrinti.

37. Todėl klausimas, į kurį reikia atsakyti, susijęs ne su tuo, ar pats EURES tinklas yra įgaliojimų, kurie negali būti laikomi vykdomaisiais, įgyvendinimo rezultatas, bet su tuo, ar tam tikros šį tinklą reglamentuojančios nuostatos, kurios yra Europos Parlamento inicijuoto ginčo dalykas, atitinka SESV 291 straipsniu nustatytas ribas.

15 — Tiksliau pasakius, *tęsti jo veiklą*, nes minėtas tinklas buvo sukurtas 1993 m. spalio 22 d. Komisijos sprendimu Nr. 93/569/EEB dėl Reglamento Nr. 1612/68 įgyvendinimo (OL L 274, p. 32) ir reformuotas 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos sprendimu Nr. 2003/8/EB (OL L 5, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 289).

2. Byloje *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (C-427/12, EU:C:2014:170) priimtu sprendimu įtvirtintos teismo praktikos reikšmė nagrinėjamai bylai

38. Byloje *Komisija / Parlamentas ir Taryba* būtent Komisija kėlė klausimą, ar teisės aktų leidėjo Komisijai priskirta norminė kompetencija priimti įgyvendinimo reglamentą¹⁶ neturėjo būti suteikta remiantis delegavimu pagal SESV 290 straipsnį, o šioje byloje Parlamentas svarsto, ar, Komisijai suteikus įgyvendinimo įgaliojimus, nebuvo sukurtas *ultra vires* atvejis, t. y. ar nebuvo peržengtos SESV 291 straipsnyje nustatytos ribos.

39. Tokiomis aplinkybėmis minėtoje byloje priimto Teisingumo Teismo sprendimo nauda ir reikšmė nagrinėjamai bylai yra šiek tiek ribota, nes, visų pirma, tuo metu rūpėjo nustatyti, kokiomis aplinkybėmis Komisijai galima suteikti deleguotuosius ar įgyvendinimo įgaliojimus. Šį klausimą išsprendė didžioji kolegija; ji nusprendė, kad „Sąjungos teisės aktų leidėjas turi diskreciją pasirinkti suteikti Komisijai deleguotuosius įgaliojimus pagal SESV 290 straipsnio 1 dalį ar įgyvendinimo įgaliojimus pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį“, todėl „teismas gali patikrinti tik tai, ar nepadarėta akivaizdžių vertinimo klaidų, kiek tai susiję su klausimu, ar teisės aktų leidėjas galėjo pagrįstai nuspręsti, kad, viena vertus, siekiant įgyvendinti teisės normas, kurias jis nustatė <...> mokesčių sistemos srityje, pakanka jas patikslinti, nesant reikalo papildyti ar iš dalies pakeisti neesmines jų nuostatas, ir, kita vertus, Reglamente <...> esančiomis su šia sistema susijusiomis nuostatomis reikalaujama užtikrinti vienodas jų įgyvendinimo sąlygas“¹⁷.

40. Tačiau, be viso to, kas išdėstyta pirma, Teisingumo Teismas konkrečiai neatsakė į klausimą dėl pačių SESV 291 straipsnyje nustatytų įgyvendinimo įgaliojimų ribų, o būtent šis klausimas iš tiesų yra svarbus.

41. Vis dėlto Teisingumo Teismo sprendime yra vienas teiginys, kurį verta pabrėžti. Iš tiesų Teisingumo Teismui įgyvendinimo aktas reiškia tokį aktą, kuriuo būtina „nustatyti pagal teisėkūros procedūrą priimto akto turinį“, siekiant „užtikrinti vienodas jo įgyvendinimo sąlygas visose valstybėse narėse“ (39 punktas). Toliau didžioji kolegija, išnagrinėjusi tuo metu svarstytos bylos aplinkybes, padarė išvadą, jog iš jų „matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas galėjo pagrįstai manyti, kad Reglamento Nr. 528/2012 80 straipsnio 1 dalyje Komisijai suteikiami įgaliojimai ne papildyti neesmines šio pagal teisėkūros procedūrą priimto akto nuostatas, bet *nustatyti norminį jo turinį* pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį“ (52 punktas)¹⁸.

42. Tad kalbama apie tai, kad reikia „nustatyti pagal teisėkūros procedūrą priimto akto turinį“ tokiomis sąvokomis, kurias būtų galima palyginti su SESV 290 straipsnio 1 dalyje vartojama formuluote, kai nurodomas veiksmas „papildyti neesmines jo nuostatas“. Mano nuomone, būtent šiuo teiginiu didžioji kolegija daug ką pasako, nes pripažįstama tai, ką visais kitais atvejais būtų labai sunku paneigti, t. y. kad bet kuri formali įgyvendinimo veikla turi norminį elementą pagal dalykinę šios sąvokos prasmę. Tad kyla klausimas, kaip atskirti šias dvi veiklos rūšis.

43. Šiuo etapu vertėtų išnagrinėti kiekvieną konkrečią Parlamento ginčijamą nuostatą, nes principiniai ir sąmoningai abstraktūs svarstymai apie įgyvendinimo įgaliojimų turinį ir apimtį įgyja tikrąją prasmę tik tada, kai pritaikomi tam tikrai bylai.

16 — Pagal 2012 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 528/2012 dėl biocidinių produktų tiekimo rinkai ir jų naudojimo (OL L 167, p. 1) 80 straipsnio 1 dalį Komisija priima įgyvendinimo reglamentą, kuriuo nustato Europos cheminių medžiagų agentūrai mokėtinus mokesčius, mokėjimo sąlygas ir taisykles, apibūrinančias, *inter alia*, sąlygas, kuriomis taikomi mažesnio tarifo mokesčiai.

17 — Sprendimas *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (EU:C:2014:170, 40 punktas).

18 — Pasviruoju šriftu išskirta mano.

3. Ginčijamo sprendimo 2 straipsnio b ir d punktai

44. Pagal šį straipsnį, „[s]iekiant padėti darbo ieškantiems asmenims, darbuotojams ir darbdaviams, EURES drauge su atitinkamomis Europos tarnybomis ar tinklais skatina: <...> b) laisvų darbo vietų nustatymą ir įdarbinimą tarptautiniu, tarpregioniniu ir tarpvalstybiniu lygmenimis dalijantis informacija apie laisvas darbo vietas ir darbo ieškančius asmenis, ir dalyvavimą tikslinėje ES lygmens judumo veikloje; <...> d) priemonių, kuriomis būtų skatinamas ir remiamas jaunų darbuotojų judumas, plėtotę“.

a) Šalių argumentai

45. Europos Parlamentas ginčija 2 straipsnio b ir d punktus dėl to, kad suteikiama pirmenybė jauniems darbuotojams, o tai, jo nuomone, nėra numatyta pagrindų akte, kuris, beje, nesuteikia Komisijai įgaliojimų programuoti nustatymo mechanizmo veikimo. Kita vertus, Europos Parlamentas teigia, kad sąvoka „tikslinė judumo veikla“ teisėkūroje pirmą kartą pavartota SPIP reglamento, kurio 20 straipsnyje patvirtinama, kad ši veikla papildo Reglamentą Nr. 492/2011 pagal SESV 290 straipsnį, pasiūlyme.

46. Viena, Komisija atsako, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnio d punktu neišplečiami Reglamento Nr. 492/2011 13–16 straipsniuose nustatyti įpareigojimai ir nepapildomos norminės reglamento nuostatos, o tik užtikrinamas politikos, kurią valstybės narės jau vykdo nacionaliniu lygmeniu, koordinavimas, pabrėžiant EURES vaidmenį, kurį jis gali atlikti užtikrindamas ekonomines galimybes jauniems darbuotojams tiek, kiek Komisija ar valstybės narės vykdo į šią grupę orientuotą veiklą atsižvelgdama į EURES tinklą.

47. Savo ruožtu ginčijamo sprendimo 2 straipsnio b punkte nurodytas tikslines judumo programas taip pat būtų galima vertinti kaip bendradarbiavimo pagal EURES tinklo nuostatas įgyvendinimą, nes, Komisijos nuomone, jos būtų tik papildomas būdas padėti darbo ieškantiems asmenims ar įmonėms, kurios užsienyje ieško kvalifikuotos darbo jėgos. Be to, šis paminėjimas SPIP reglamento pasiūlyme reiškia tik tai, kad tokio pobūdžio veiklai būtų numatyta finansinė pagalba, ir jokių būdu neturėjo įtakos Komisijos vykdytų įgaliojimų priimti ginčijamą sprendimą pobūdžiui ir apimčiai.

b) Analizė

48. Akivaizdu, kad užduotis skatinti „laisvų darbo vietų nustatymą ir įdarbinimą tarptautiniu, tarpregioniniu ir tarpvalstybiniu lygmenimis dalijantis informacija apie laisvas darbo vietas ir darbo ieškančius asmenis“ visiškai atitinka teisės aktų leidėjo sprendimą prižiūrėti komunikavimo, laisvų darbo vietų užėmimo ir darbo prašymų nustatymo Sąjungos viduje sistemą. Be to, ši ginčijamo sprendimo 2 straipsnio b punkto nuostata reiškia, kad visi įpareigojimai, kurie Komisijai suteikiami pagal Reglamento Nr. 492/2011 II skyrių, yra tiksliai vykdomi.

49. Manau, kad Europos Parlamentas neginčija pirma nurodytų nuostatų, tačiau jo ieškinys yra veikiau pareikštas dėl nuostatos „dalyvavimas tikslinėje ES lygmens judumo veikloje“. Ši formuluotė pakartota to paties ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 3 dalies a punkto 5 papunktyje ir, Europos Parlamento manymu, sudaro galimybę politiniam Komisijos pasirinkimui tinklo veiklą pakreipti tam tikrų darbuotojų kategorijų naudai. Be to, šitoks pasirinkimas jaunų darbuotojų naudai jau įtvirtintas ginčijamo sprendimo to paties 2 straipsnio d punkte.

50. Mano nuomone, Europos Parlamentas yra teisus, kai tvirtina, kad vykdomųjų įgaliojimų, suteiktų pagal Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnį, įgyvendinimo atveju Komisijai nedera EURES tinklo veiklos kreipti tam tikrų darbuotojų kategorijų naudai. Taip manau vien todėl, kad Reglamente Nr. 492/2011 neišskirta jokia kategorija, o tam tikros darbuotojų grupės išskyrimas reiškia politinį

pasirinkimą, kuris įmanomas tik įgyvendinant teisėkūros įgaliojimus¹⁹ arba, jei reikia, teisės aktų leidėjui atitinkamai delegavus įgaliojimus.

51. Taigi, ginčijamo sprendimo 2 straipsnio b punkto teiginiu, kad EURES skatina „dalyvavimą tikslinėje ES lygmens judumo veikloje“, EURES tinklas nėra atitinkamai įgaliojamas *nustatyti ar apibrėžti tokią veiklą*; jis tik skatinamas dalyvauti *tokioje veikloje, kuri vėliau gali būti nustatyta*. Iš tiesų straipsnyje kalbama apie tikslinę judumo veiklą, atsižvelgiant į tai, kad tam tikra veikla jau yra; taigi, žinant apie jos buvimą, tik nustatoma, kad dalyvavimą joje turi skatinti EURES.

52. Kalbant konkrečiai apie „priemonių, kuriomis būtų skatinamas ir remiamas jaunų darbuotojų judumas, plėtotę“ [ginčijamo sprendimo 2 straipsnio d punktas], reikia turėti omenyje tai, kad straipsnyje ši veikla pateikiama kaip įpareigojimo skatinti dalykas. Iš tiesų 2 straipsnio d punkte nustatyta, kad „EURES <...> skatina priemonių, kuriomis būtų skatinamas ir remiamas jaunų darbuotojų judumas, plėtotę“. Taigi kalbama apie *įpareigojimą skatinti priemones*. Mano nuomone ir remiantis tuo, kas išdėstyta dėl 2 straipsnio b punkto nuostatų, ginčijamas sprendimas nėra tinkama norminė priemonė, suteikianti diskreciją pakreipti EURES tinklo veiklą tam tikros darbuotojų kategorijos naudai, taigi ir jaunų darbuotojų naudai.

53. Tačiau tiek, kiek valstybės narės plėtoja tikslinę jaunų darbuotojų judumo skatinimo veiklą nacionaliniu lygmeniu, niekas nedraudžia – greičiau priešingai – tokią veiklą koordinuoti pasitelkiant EURES tinklą. Šiomis aplinkybėmis frazė, kad tinklas turi skatinti „priemonių, kuriomis būtų skatinamas ir remiamas jaunų darbuotojų judumas, plėtotę“, reiškia tą patį, ką ir teiginys, kad tinklas privalo skatinti tokią nacionalinę politiką. Kad būtų aiškiau, reikia dar kartą pabrėžti, kad EURES tinklui nepriklauso kurti ar nustatyti šios politikos, o tikrai, atsižvelgiant į tai, kad ji jau yra, skatinti jos plėtotę. Galiausiai šioje veikloje yra tiek mažai tikrojo politinio ar norminio turinio, tad ji jokia būdu negali būti politinio pasirinkimo įgyvendinimo priemonė.

54. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad nereikia pritarti Europos Parlamento ieškinio reikalavimui.

4. Ginčijamo sprendimo 3 straipsnio c punktas

55. Pagal 3 straipsnio c punktą „EURES sudaro šios kategorijos: <...> c) EURES partneriai pagal Reglamento (ES) Nr. 492/2011 15 straipsnio 1 dalį. EURES partneriai, kuriuos skiria atitinkamas EURES narys, gali būti įdarbinimo ir užimtumo srities viešųjų arba privačių paslaugų teikėjai, profesinės sąjungos ir darbdavių organizacijos. Kad atitiktų reikalavimus, EURES partneris turi įsipareigoti vykdyti funkcijas ir prisiimti atsakomybę, nustatytas 7 straipsnyje“.

a) Šalių argumentai

56. Europos Parlamentas nesutinka su šia nuostata, nes ja EURES tinklas atveriamas privačioms įstaigoms, o pagrindų akte nustatyta, kad jo objektas – viešojo sektoriaus dalyviai. Minėtame SPIP reglamento pasiūlyme tvirtinama, kad tai yra ne įgyvendinimo sprendimas pagal SESV 291 straipsnį, o politinis pasirinkimas. Tai paaiškėja iš SPIP reglamento pasiūlymo 21 straipsnio, kuriame aiškiai numatyta atverti EURES privačioms institucijoms, turinio.

57. Savo ruožtu Komisija argumentuoja, kad pagal Reglamento Nr. 492/2011 11 straipsnio 2 dalį tik valstybės narės gali paskirti specializuotas užimtumo tarnybas, kurios privalo bendradarbiauti nacionaliniu lygmeniu siekdamos Reglamento Nr. 492/2011 II skyriuje nustatytų tikslų. Nurodant privačius paslaugų teikėjus, reglamentu apibrėžta sritis nebūtų niekaip papildyta ar išplėsta; taip tik

19 — Pvz., 2012 m. rugsėjo 5 d. Sprendimas *Parlamentas / Taryba* (C-355/10, EU:C:2012:516, 65 punktas).

būtų atnaujinta EURES paslaugų teikėjų klasifikacija atsižvelgiant į nacionaliniu lygmeniu jau esamą padėtį, t. y. taip, kaip nurodyta 1997 m. gruodžio 11 d. priimtame Teisingumo Teismo sprendime²⁰. Ginčijamu sprendimu EURES tinklas būtų atvertas privačiam sektoriui tik tiek, kiek valstybės narės tai jau daro, siekdamos išlaikyti tinklo veikimą.

58. Šiuo klausimu dublike Europos Parlamentas nurodo, kad iš dokumentų, pridėtų prie SPIP reglamento pasiūlymo, matyti, jog Komisija svarstė įvairius galimus variantus, atsižvelgdama į nurodytą Sprendimą *Job Centre* (EU:C:1997:603). Minėtas variantas atspindėtas ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamojoje dalyje ir 3 straipsnyje, taigi, Europos Parlamentas daro išvadą, kad „aktualizuoti“ pagal teisėkūros procedūrą priimtą teisės aktą, jį iš dalies pakeičiant dėl priimto sprendimu, gali tik pats teisės aktų leidėjas.

59. Savo triplike Komisija nesutinka su tuo, kas išdėstyta pirma, ir tvirtina, kad jeigu Reglamente Nr. 492/2011 nekalbama apie privatų sektorių, jame taip pat nenurodyta, kad nagrinėjamų paslaugų teikėjai turi būti viešosios įstaigos.

b) Analizė

60. Ginčijamo sprendimo 3 straipsnis visais požūriais atitinka Reglamentą Nr. 492/2011, išskyrus vieną nuostatą; joje teigiama, kad EURES partneriai „gali būti <...> privačių paslaugų teikėjai“. Iš tiesų Reglamente Nr. 492/2011 visuomet nurodomos tik viešosios tarnybos. Ir tikrai, kaip tvirtina Komisija, reglamente aiškiai nenustatyta, kad turi būti kalbama tik apie viešąsias tarnybas. Tačiau net jei iš to galima daryti išvadą, kad reglamentu taip pat leidžiama įtraukti ir privačias tarnybas, šios galimybės įgyvendinimas reikalauja politinio pobūdžio pasirinkimo, kuris nepatenka į grynai vykdomojo teisės akto, koks, teigiama, yra ginčijamas sprendimas, taikymo sritį.

61. Tačiau tai, kad, kaip tvirtinama ginčijamo sprendimo 7 konstatuojamojoje dalyje, užimtumo tarnybų srityje buvo panaikinta monopolija, leistų manyti, jog tai, kad Reglamente Nr. 492/2011 nieko nepasakyta apie privačias tarnybas, iš tiesų nėra aiškinama kaip jų atmetimas, veikiau priešingai – tai reikia suprasti kaip įpareigojimą laikyti jas įtrauktomis.

62. Tačiau, kaip tvirtina Europos Parlamentas, monopolijos panaikinimas nebūtinai reiškia, kad teisės aktų leidėjas negali nutarti informavimo ir laisvų darbo vietų užėmimo mechanizmus patikėti tiesiogiai bendradarbiaujančioms centrinėms ir regioninėms užimtumo tarnyboms, kaip nustatyta Reglamento Nr. 492/2011 8 konstatuojamojoje dalyje. Tai, kad užimtumo tarnybos negali būti vien viešojo pobūdžio, nereiškia, jog valstybės narės negali modeliuoti EURES tinklo kaip visiškai viešojo pobūdžio bendradarbiavimo priemonės.

63. Remiantis tuo, kas išdėstyta, privačių užimtumo tarnybų buvimo galimybė leidžia valstybėms narėms vertinti jas kaip „specializuotas tarnybas“ ir patikėti joms vykdyti Reglamento Nr. 492/2011 II skyriuje nustatytas funkcijas. Toks pasirinkimas priklauso tik nuo pačių valstybių narių, visiškai nepaisant to, kas nustatyta ginčijamo sprendimo 3 straipsnio c punkte, kuris šiuo atveju nėra norminis pagrindas valstybėms narėms priimti sprendimą rinktis privačią įstaigą kaip specializuotą tarnybą; juo paprasčiausiai nustatoma, kad EURES nepašalina privačios tarnybos, jei valstybė narė nutaria įtraukti ją į tinklą.

64. Nagrinėjamą straipsnį ir vėl galima aiškinti taip, kad ginčijamu sprendimu nėra įforminamas Komisijos priimtas politinio turinio sprendimas; jis tėra priemonė, kuria užtikrinamas valstybėms narėms priskirtino politinio sprendimo veiksmingumas.

65. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad negalima pritarti šiai ieškinio daliai.

20 — Sprendimas *Job Centre* (C-55/96, EU:C:1997:603).

5. Ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 3 dalies b punktas

66. Pagal ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 3 dalies b punktą Europos koordinavimo centras „analizuoja geografinį ir profesinį judumą, atsižvelgdamas į siekį užtikrinti pasiūlos ir paklausos pusiausvyrą, ir plėtoja bendrą požiūrį į judumą, vadovaujantis Europos užimtumo strategija“.

a) Šalių argumentai

67. Europos Parlamentas kritikuoja šį straipsnį ir tvirtina, kad „bendrų judumo gairių“ parengimas smarkiai peržengia Komisijos diskrecijos pagal SESV 291 straipsnį ribas įgyvendinant Reglamentą Nr. 492/2011. Jo nuomone, iš šio reglamento 18 ir 19 straipsnių matyti, kad minėto centro uždavinys yra visiškai praktinis, tad jam nėra būtina nustatyti bendrų gairių, kurioms būdingas politinis pasirinkimas.

68. Atsakydama į tai, Komisija tvirtina, kad ginčijamame straipsnyje paminėta veikla patenka į funkciją, Europos koordinavimo centrui priskirtą pagal Reglamento Nr. 492/2011 18 straipsnį, kuriuo numatyta, kad jo „pagrindinis uždavinys“ yra gerinti laisvų darbo vietų užėmimą Sąjungos lygmeniu, visumą. Vienas iš tokio „pagrindinio uždavinio“ elementų būtų visų Komisijai priklausančių techninių užduočių vykdymas. Šio „pagrindinio uždavinio“ atžvilgiu teisės aktų leidėjas Reglamento Nr. 492/2011 19 straipsnyje pateikė neišsamų Europos centro užduočių sąrašą. Ginčijamame straipsnyje išvardyta veikla būtų prisidedama prie Reglamento Nr. 492/2011 18 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodyto pagrindinio uždavinio ir to paties reglamento 19 straipsnio 1 dalies a punkte numatyto praktinių priemonių koordinavimo. Be to, geografinio ir profesinio judumo analizė būtų vienas iš elementų, būtinų parengti ir pagrįsti Komisijos darbą pagal to paties reglamento 12–17 straipsnius.

b) Analizė

69. Europos Parlamentas nesutinka ne su visu 4 straipsnio 3 dalies b punktu, o tik su jo nuostata, kad centras „plėtoja bendrą požiūrį į judumą, vadovaujantis Europos užimtumo strategija“. Iš tikrųjų triplikto 27 punkte Europos Parlamentas tvirtina, kad dėl formalių priežasčių būtų galima kelti klausimą dėl visos 4 straipsnio 3 dalies galiojimo, nes nustatant abstrakčių taisyklių visumą ja iš tikrųjų papildomas Reglamento Nr. 492/2011 18 ir 19 straipsnių turinys ir taip išplečiamos įgyvendinimo įgaliojimų pagal SESV 291 straipsnį ribos.

70. Tačiau toliau pats Europos Parlamentas tvirtina, kad neginčija 4 straipsnio 3 dalies a punkto 1–4 papunkčiuose centrui priskiriamų užduočių turinio ir sutinka, kad ši veikla – techninio ir praktinio pobūdžio, tad yra labiau linkęs „sutelkti savo ieškinį“²¹ į tos pačios dalies b punktą, kalbant konkrečiau, į jo nuostatą, kad centras „plėtoja bendrą požiūrį į judumą, vadovaujantis Europos užimtumo strategija“.

71. Sutinku su Komisijos nuomone, kad šis požiūris gali būti painokas²², tačiau manau, kad galiausiai svarbiausia yra tai, jog Europos Parlamentas, pripažindamas techninį a punkto 1–4 papunkčiuose paminėtų užduočių pobūdį, sutinka, kad jų abstraktumas nėra toks didelis trūkumas, kurį būtų galima patikslinti tik politinio pasirinkimo reikalaujančiais sprendimais. Noriu pasakyti, kad dėl techninio jų pobūdžio iš esmės atkrenta veiksmų laisvės galimybė, kuri būtų visiškai nepriimtina vykdant įgyvendinimo įgaliojimus. Tad šiuo požiūriu negalima teigti, kad šios užduotys yra „abstrakčios“.

21 — Dubliko 29 punktas.

22 — Jos pateikto triplikto 20–22 punktai.

72. Taip pat svarbu, kad ieškinyje nieko nepasakyta apie 4 straipsnio 3 dalies c punkte nustatytą centro užduotį, tad manau, kad nebūtina svarstyti, ar jis gali negalioti.

73. Galiausiai šioje ieškinio dalyje nebuvo konkrečiai ginčijama ir užduotis, nurodyta a punkto 5 papunktyje, tačiau tai buvo paminėta kaip šalutinis dalykas, motyvuojant nesutikimą su 2 straipsnio b ir d punktais taip, kaip pateikta svarstymuose analizuojant šio straipsnio galiojimą.

74. Taip akcentuojant ginčo objektą, sutinku su Europos Parlamentu, kad užduotis, pagal kurią centras *plėtoja bendrą požiūrį į judumą*, turi „sprendimo priėmimo“ elementą, kuris nederą su Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsniu Komisijai suteiktos kompetencijos vykdomuoju pobūdžiu.

75. Reglamento Nr. 492/2011 18 straipsnyje nustatyta, kad Europos koordinavimo centro „pagrindinis uždavinys – gerinti laisvų darbo vietų užpildymą <...>“, o pats centras „[v]isų pirma <...> yra atsakingas už šios užduoties techninę pusę, kuria pagal šio reglamento nuostatas rūpinasi Komisija“. Savo ruožtu reglamento 19 straipsniu centrui „visų pirma“ pavedama užduotis, pagal kurią jis yra atsakingas už: „a) praktinių priemonių, būtinų laisvų darbo vietų užpildymui <...>, koordinavimą ir dėl to kylančio darbuotojų judėjimo analizę; b) prisidėjimą prie bendrų administracinių ir techninių metodų įgyvendinimo <...>; c) prireikus ir susitarus su specializuotomis tarnybomis, laisvų darbo vietų ir darbo prašymų, kurių užpildymu rūpinasi tos specializuotos tarnybos, nustatymą“.

76. Mano nuomone, visos šios užduotys yra aiškiai techninio ir praktinio pobūdžio, kurias vykdančios nelieka vietos jokios politinės valios įgyvendinimui, tad kartu ir pasirinkimui iš skirtingų alternatyvų.

77. Tačiau centrui pavesta užduotis, pagal kurią jis „plėtoja bendrą požiūrį į judumą, vadovaujantis Europos užimtumo strategija“, reiškia kokybinį šuolį jam patikėtos veiklos srityje. Kalbant konkrečiai, tai reiškia, kad centras aktyviai dalyvauja rengiant judumo *politiką*. Politiką, kurios esminiai aspektai, be abejo, atitinka Europos užimtumo strategiją, tačiau būtent tik esminiai aspektai, o tokios ir turi būti tokio pobūdžio gairės; todėl šiomis aplinkybėmis veikiančio centro veiksmų laisvė visiškai nėra maža, ir šiuo atveju Komisija ėmėsi kur kas daugiau, nei „nustatyti įstatymo galią turinčio teisės akto norminių turinį“ pagal Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba* (EU:C:2014:170) 39 ir 52 punktus.

78. Vykdydamas technines užduotis pagal Reglamentą Nr. 492/2011 Europos koordinavimo centras, o kartu visas ginčijamas sprendimas turi tarnauti tam, kad politikos subjektams būtų pateikta reikiama informacija, pagal kurią jie galėtų kurti politinę darbuotojų judumo Sąjungoje strategiją, tačiau nei centras, nei sprendimas negali peržengti šios pagalbos įrankio funkcijos ribų ir tapti aktyviu tokios politikos kūrimo dalyviu ar „bendradarbiu“.

79. Todėl manau, kad šiuo klausimu ieškinį galima tenkinti.

6. Ginčijamo sprendimo 7 straipsnio 2 ir 3 dalys

80. Ginčijamo sprendimo 7 straipsnyje nustatytos paslaugos, kurias teikia EURES tinklas. Jo 2 dalyje numatyta, kad šios paslaugos „išsamiau išdėstomos EURES paslaugų sąrašė, kuris yra EURES chartijos dalis, kaip nustatyta [ginčijamo sprendimo] 10 straipsnyje“. 7 straipsnio 3 dalyje minimos dvi paslaugų rūšys: universalios paslaugos ir „[p]apildomos paslaugos, [kurios] nėra privalomos pagal Reglamento <...> Nr. 492/2011 II skyrių, tačiau padeda tenkinti svarbias darbo rinkos reikmes“.

a) Šalių argumentai

81. Pirma, Europos Parlamentas tvirtina, kad 2 dalyje, kurioje nurodyta, kad paslaugos išsamiau išdėstytos EURES paslaugų sąrašė, nesudaromos sąlygos įgyvendinti Reglamentą Nr. 492/2011. Antra, ieškovas nurodo, kad pačia teisės akto nuostata pripažįstama, jog papildomos paslaugos nėra Reglamento Nr. 492/2011 dalykas, kur kalbama tik apie universalias paslaugas. Bet kuriuo atveju, net

jeigu Reglamentas Nr. 492/2011 apimtų papildomas paslaugas, reikia atkreipti dėmesį į tai, kad, Europos Parlamento teigimu, reglamente įvairios paslaugos neskirstomos pagal tai, ar jos yra privalomos, ar neprivalomos, kai ginčijamo sprendimo 6 straipsnio 5 dalimi tvirtinama, kad neprivalomos papildomos paslaugos turi teisinę galią²³.

82. Kalbėdama apie sąvoką „papildomos paslaugos“ Komisija tvirtina, kad jos patenka į Reglamento Nr. 492/2011 11–13 straipsniuose nustatyto bendradarbiavimo, kurį tinkle vykdo Komisija ir valstybių narių užimtumo tarnybos, sritį. Šiuo aspektu ji nurodo, kad pagal reglamento 15 straipsnio 1 dalį nacionaliniu lygmeniu siūlomų paslaugų spektras yra labai platus ir priklauso nuo poreikių, tad niekas netrukdo, kad jos, kiek yra prieinamos nacionaliniu lygmeniu, taip pat taptų bendradarbiavimo, kuriuo siekiama imtis bendrų veiksmų pagal to paties reglamento 11 straipsnio 1 dalį, dalyku. Tačiau šiomis paslaugomis būtų koordinuotai ir vieningai aktyvuojami valstybių narių bendradarbiavimo tikslai, siekiant patenkinti darbdavių ir darbuotojų poreikius ir užtikrinti EURES veiksmingumą pagal Reglamentą Nr. 492/2011.

83. Atsakydamas Komisijai, Europos Parlamentas tvirtina, kad Reglamento Nr. 492/2011 15 straipsnio 2 dalies b punkto antra pastraipa pradedama žodžiu „prireikus“. Komisijos argumentas neturėtų įtakos paslaugoms, su kurių teikimu nėra susijusios „dviejų ar daugiau valstybių narių tarnybos, savo teritorijoje atsakingos už pasienio regionus“. Tačiau ginčijama nuostata neapsiriboja vien šiuo punktu, priešingai, 7 straipsnis suformuluotas abstrakčiai. Be to, ginčijamame sprendime numatyta, kad bet kuris EURES partneris be jokios išimties nurodo, „kokias EURES paslaugų sąrašo paslaugas jis siūlo“ [6 straipsnio 3 dalis ir 10 straipsnio 2 dalies a punktas], ir užtikrina, kad „asmenys, pageidaujantys gauti tą paslaugą [į EURES paslaugų sąrašą įtrauktą papildomą paslaugą], būtų nukreipti pas kitus tą paslaugą teikiančius EURES partnerius“ (6 straipsnio 5 dalis). Tad nekalbama apie būtinybę užtikrinti viso EURES tinklo veiklos pradžią.

84. Atsakydama į šį argumentą savo triplike Komisija tvirtina, kad sąvoka „papildomos paslaugos“ niekaip nepapildo Reglamentu Nr. 492/2011 reguliuojamos srities, kuriai ji priskiriama, ir pažymi, kad Europos Parlamentas grindžia savo ieškinį tuo, kad nuostata suformuluota abstrakčiai, tačiau nepaaiškina, kodėl dėl šios vienintelės aplinkybės savaime atmetama galimybė, kad šiuo punktu galima užtikrinti vienodas įgyvendinimo sąlygas pagal SESV 291 straipsnį.

b) Analizė

85. Pirma, Europos Parlamentas kritikuoja tai, kad ginčijamame straipsnyje išsamiai nenurodytos visos EURES tinklo paslaugos ir šiuo tikslu nukrepiama į būsimą EURES chartiją. Antra, jis kritikuoja ir tai, kad ginčijamame sprendime minima Reglamente Nr. 492/2011 nenurodyta paslaugų rūšis, t. y. papildomos paslaugos.

86. Dėl pirmojo kaltinimo manau, kad jį reikia nagrinėti atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 10 straipsnį, kuris taip pat ginčijamas ir kurio dalykas yra EURES chartija.

87. Dėl papildomų paslaugų manau, jog svarbu yra tai, kad, kaip nustatyta ginčijamame straipsnyje, tokios paslaugos „nėra privalomos pagal Reglamento <...> Nr. 492/2011 II skyrių“. Todėl ginčijamu sprendimu nereikalaujama kurti papildomų paslaugų. Savo ruožtu apie šios rūšies paslaugas užsimenama Reglamento Nr. 492/2010 15 straipsnio 1 dalies b punkte, kur jos laikomos viena iš galimybių tuo atveju, kai prireikia, kad tarnybos, savo teritorijoje atsakingos už pasienio regionus,

23 — Ginčijamo sprendimo 6 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad „EURES partneris, neteikiantis tam tikros papildomos paslaugos, įtrauktos į EURES paslaugų sąrašą, užtikrina, kad asmenys, pageidaujantys gauti tą paslaugą, būtų nukreipti pas kitus tą paslaugą teikiančius EURES partnerius“.

steigtų bendradarbiavimo ir paslaugų struktūras, teikiančias tam tikrą informaciją ir užtikrinančias priemonių judumo srityje koordinavimą. Be šios galimybės – kuri priklauso nuo to, ar jos prireikia, – Reglamentu Nr. 492/2011 vis dėlto nenustatomas joks įpareigojimas valstybėms narėms kurti papildomas paslaugas.

88. Tačiau jei valstybės narės nusprendžia apsirūpinti tokiomis paslaugomis, manau, nereikia prieštarauti tam, kad ginčijamame sprendime, kurio uždavinys, kaip nurodyta Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnyje, yra nustatyti „priemonės [šiam reglamentui] įgyvendinti“, būtų numatyta galimybė įtraukti jas į paslaugų, kurios apskritai Sąjungos lygmeniu teikiamos EURES tinkle, sąrašą.

89. Iš tiesų, siekiant geriau įgyvendinti laisvą darbo vietų užėmimo ir darbo prašymų nustatymo tikslą, kuris numatytas Reglamento Nr. 492/2011 II skyriaus nuostatose, tinklui, iš kurio sužinoma apie laisvas darbo vietas ir darbo prašymus bei užimtiną laisvas darbo vietas, būtina pateikti visą įvairių nacionalinių tarnybų turimą informaciją. Jei, be universalių paslaugų, atitinkamos valstybės narės sprendimu šios tarnybos teikia ir papildomas paslaugas, nėra prasmės neįtraukti jų į tinklo struktūrą vien todėl, kad jos nenumatytos Reglamente Nr. 492/2011; antraip tinklas susidurtų su informacijos trūkumo problema, kuri pakenktų įgyvendinant pagrindinį Reglamentu Nr. 492/2011 nustatytą tikslą.

90. Kadangi ginčijamu sprendimu nereikalaujama kurti naujų paslaugų, o tik numatoma įtraukti į tinklą jau esamas, manau, kad tai nėra *ultra vires* atvejis, kaip ieškinyje nurodė Europos Parlamentas.

91. Iš tiesų ginčijamo sprendimo 6 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad EURES partneriai, neteikiantys papildomos paslaugos, užtikrina, kad asmenys, pageidaujantys gauti tą paslaugą, būtų nukreipti pas kitus tą paslaugą teikiančius partnerius. Europos Parlamentas tvirtina, kad šitaip nustatomi papildomų paslaugų teisiniai padariniai, nors ginčijamame sprendime jos kvalifikuojamos kaip neprivalomos. Viena vertus, šiuo klausimu reikia pasakyti, jog 6 straipsnio 5 dalis kaip tik patvirtina, kad ginčijamame sprendime nereikalaujama kurti papildomų paslaugų, jame tik nustatyta, kad jų neteikiantis partneris asmenis, pageidaujančius gauti šias paslaugas, turi nukreipti pas kitus tas paslaugas teikiančius partnerius. Kita vertus, teisiniai padariniai, kuriuos mini Europos Parlamentas, kaip tik apsiriboja šiuo įpareigojimu papildomų paslaugų neteikiančiam partneriui nukreipti asmenis, kurių prašymų jis negali patenkinti. Mano nuomone, šiuo atveju teisiniai padariniai yra minimalūs ir bet kuriuo atveju juos galima pagrįsti bendru įpareigojimu nukreipti informaciją, kylančią iš viso Reglamento Nr. 492/2011 II skyriaus.

92. Tad manau, kad su šiuo kaltinimu negalima sutikti.

7. Ginčijamo sprendimo 8 straipsnis

93. Ginčijamo sprendimo 8 straipsniu suformuojama EURES valdyba, kurią sudaro po vieną kiekvienos valstybės narės skiriamą atstovą. Minėta valdyba nustato darbo metodus, patvirtina darbo tvarkos taisykles ir renkasi du kartus per metus, o savo nuomonę pareiškia paprastąja balsų dauguma. Valdyba turi pirmininką ir sekretorių. Ginčijamo sprendimo 7 straipsnyje nustatyta, kad „Komisija konsultuojasi su EURES valdyba strateginio planavimo, taip pat šiame sprendime nurodytų paslaugų ir veiklos plėtotės, įgyvendinimo, stebėsenos ir vertinimo klausimais, įskaitant: a) EURES chartiją, remiantis 10 straipsniu; b) EURES tinklo strategijas, veiklos tikslus ir darbo programas; <...>“.

a) Šalių argumentai

94. Europos Parlamentas tvirtina, kad nagrinėjamu straipsniu sukuriamą „kvazikomiteto“ struktūra toje srityje, kur Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnyje nustatoma, kad Komisija „glaudžiai bendradarbiauja su valstybių narių centrinės valdžios institucijomis“, nesuteikiant jai įgaliojimų kurti naują procedūrinę – institucionalizuotą – sistemą šioms priemonėms įgyvendinti. Šiuo aspektu Europos Parlamentas klausia, ar apskritai pats įgyvendinimo aktas yra tinkamas kurti institucinę sistemą, nuo kurios priklauso kitų aktų, net jeigu jie yra tik įgyvendinimo aktai, priėmimo procedūra.

95. Europos Parlamentas taip pat tvirtina, kad dalis klausimų, kuriais reikia konsultuotis su valdyba, yra susijusi su dalykais, kurie, jo nuomone, nėra nei specifiniai, nei visiškai techniniai, bet papildantys pagal teisėkūros procedūrą priimtą teisės aktą. Net darant prielaidą, kad EURES chartijoje yra numatytos priemonės, kurios leistų Komisijai priimti įgyvendinimo aktus pagal Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnį, pateiktame triplike Europos Parlamentas tvirtina, kad ginčijamo sprendimo 10 straipsnio 1 dalimi, numatančia konsultacijas su EURES valdyba, būtų įvesta nauja procedūrinė sąlyga tokioms priemonėms priimti, nekylanti iš minėto 38 straipsnio. Gali nutikti taip, kad, viena vertus, būtų dubliuojama Reglamento Nr. 492/2011 21 ir 29 straipsniuose paminėtų Patariamojo komiteto ir Techninio komiteto kompetencija ir, kita vertus, EURES valdybos kompetencija. Europos Parlamentas teigia, kad teisės aktų leidėjas jau yra įkūręs institucijas, kurios padėtų Komisijai įgyvendinti su reglamentu susijusią politiką, ir Komisijai nebereikia papildyti pačiu reglamentu nustatytos institucinės sistemos.

96. Komisijos manymu, Europos koordinavimo centro vaidmenį atliekanti EURES valdyba orientuotų Komisiją ir prisidėtų vykdant Komisijai patikėtas įgyvendinimo užduotis, kad būtų užtikrintas vienodas Reglamento Nr. 492/2011 nuostatų įgyvendinimas. Tai nebūtų komiteto struktūra, nes jos tikslas nebūtų užtikrinti valstybių narių atliekamą Komisijos įgyvendinimo įgaliojimų kontrolę. Tai būtų su Komisijos įgyvendinimo įgaliojimais susijusi funkcinė pagalbinė institucija, kuria, neperžengdama savo prerogatyvų ribų, Komisija yra nutarusi pasinaudoti tam, kad suderintų veiksmus, būtinus Reglamente Nr. 492/2011 nustatytiems tikslams įgyvendinti.

97. Pateiktame triplike Komisija priduria, kad EURES valdyba yra įpareigota padėti jai apskritai skatinti EURES plėtrą, o Reglamento Nr. 492/2011 29 straipsnyje numatytas Techninis komitetas rūpinasi techniniais klausimais, susijusiais su darbuotojų judėjimo laisve ir jų įdarbinimu apskritai.

b) Analizė

98. Kaip jau nurodžiau šios išvados 33–36 punktuose, EURES tinklas veikia kaip informacijos srauto sistema, kuriai esant pagal Reglamentą Nr. 492/2011 ši informacija generuojama ir tarp valstybių narių specializuotų užimtumo tarnybų, ir tarp jų ir Komisijos siekiant palengvinti laisvų darbo vietų nustatymą ir užėmimą, taip pat darbo prašymų nustatymą darbuotojų judėjimo laisvės Sąjungoje naudai.

99. Mano nuomone, tokia institucionalizacija turi būti atliekama remiantis pačiu Reglamentu Nr. 492/2011 jau sukurtomis įstaigomis ir institucijomis, taigi praktiškai įgyvendinta suformuojant struktūrą, pagrįstą jų visų tarpusavio ryšiu ir bendravimu. Sąvoka „tinklas“ labai taikliai išreiškiamas šis EURES sistemos *tarpusavio ryšio* komponentas, nes dėl jo tampa praktiškai įmanomas „[v]alstybių narių bendradarbiavimas tarpusavyje ir su Komisija“ ir „[l]aisvų darbo vietų užpildymo mechanizmas“, kurie yra Reglamento Nr. 492/2011 II skyriaus skirsnių dalykas.

100. Pačiu Reglamentu Nr. 492/2011 nustatyta, kas turi būti laisvų darbo vietų užėmimo mechanizmo dalyviai ir kokios yra institucijos, kurioms padedant turi vykti valstybių narių bendradarbiavimas tarpusavyje ir su Komisija, t. y. nacionalinių specializuotų tarnybų ir Europos koordinavimo centro bendradarbiavimas.

101. Remiantis tuo, kas išdėstyta, Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnyje Komisijai suteikti įgyvendinimo įgaliojimai negali apimti įgaliojimo steigti naujas institucijas šalia jau nurodytų ar tų, kurias įkūrė teisės aktų leidėjas, nes taip būtų peržengtos vykdomųjų įgaliojimų ir ypač funkcijos „nustatyti [teisės aktų leidėjo akto] norminį turinį“ įgyvendinimo ribos, kaip nustatyta minėto Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba* 52 punkte. Kitaip tariant, būtent Reglamentu Nr. 492/2011 nuspręsta, kokios įstaigos ir institucijos turi dalyvauti Sąjungos komunikavimo, laisvų darbo vietų nustatymo ir užėmimo bei darbo prašymų nustatymo sistemoje, kurioje įgyvendinimo įgaliojimus vykdančiai Komisijai priklauso nustatyti ir organizuoti šių įstaigų ir institucijų tarpusavio ryšį, taip sudarant sąlygas sukurti tinklą, kuriame jie visi būtų veiksmingai sujungti tarpusavyje.

102. Remiantis Reglamento Nr. 492/2011 kontekstu ir 38 straipsniu, jo nuostatų „įgyvendinimo priemonės“, kurių privalo imtis Komisija, turi, pvz., nustatyti pačiu reglamentu įsteigtų institucijų vaidmens ir atsakomybės turinį, šiuo atveju kalbame apie Europos koordinavimo centrą, kuris įkurtas pagal Reglamento Nr. 492/2011 18 straipsnį ir kurio funkcijos nustatytos to paties reglamento 19 straipsnyje, o visa tai patikslinta ginčijamo sprendimo 4 straipsnyje. Įgyvendinimo priemonėmis taip pat gali būti siekiama apibrėžti vaidmenį ir atsakomybę, priskiriamus nacionalinėms specializuotoms tarnyboms, kurios pagal reglamentą turi užtikrinti valstybių narių bendradarbiavimą tarpusavyje ir su Komisija, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 5 straipsnyje. Galiausiai tomis priemonėmis gali būti kuriamas tinklo siūlomų paslaugų sąrašas, kaip numatyta ginčijamo sprendimo 7 straipsnyje.

103. Tačiau įgyvendinimo įgaliojimai nesuteikia pakankamą pagrindą kurti naują instituciją, kuriai patikima vykdyti to paties pobūdžio esmines funkcijas, reglamentu suteikiamas institucijoms, kurias jis pats laiko pagrindinėmis laisvų darbo vietų nustatymo ir užėmimo, taip pat darbo prašymų nustatymo dalyvėmis. Galiausiai Komisija negali kurti Europos koordinavimo centro funkcinio ekvivalento ar tarnybos, kuriai būtų priskirta nacionalinėms užimtumo tarnyboms priklausanti kompetencija.

104. Mano nuomone, EURES valdyba neatitinka tokio pobūdžio „institucionalizacijos“. Tai panašiau į instituciją, kurios vaidmuo apsiriboja Komisijos konsultavimu tokiais klausimais, kurie susiję tik su paties tinklo, kaip tarpusavio ryšio ir pagrindinių veikėjų bendravimo sistemos, veikimu.

105. Pagal ginčijamo sprendimo 8 straipsnio 1 dalį jos uždavinys yra padėti „Komisijai, Europos koordinavimo centrui, nacionaliniams koordinavimo centrams *skatinti ir prižiūrėti EURES plėtrą*“²⁴, o pagal to paties straipsnio 7 dalį – konsultuotis su valdyba „strateginio planavimo, taip pat šiame sprendime nurodytų paslaugų ir veiklos plėtotės, įgyvendinimo, stebėsenos ir vertinimo klausimais“, kuriems galima priskirti strategijas, veiklos tikslus ir tinklo darbo programas ar Reglamento Nr. 492/2011 17 straipsnyje numatytas ataskaitas.

106. Funkcija „skatinti ir prižiūrėti EURES plėtrą“ yra griežtai siejama tik su paties tinklo veikimu, nedarant įtakos pagrindiniams jo dalyviams ir nesikišant į jų komunikavimo sistemų veikimą ar į laisvų darbo vietų užėmimo ir darbo prašymų nustatymo mechanizmą. Galiausiai tai reiškia siekį užtikrinti, kad tinklą sudaranti sistema veiksmingai padėtų gerinti sistemos dalyvių tarpusavio ryšį.

107. Savo ruožtu manyčiau, kad konsultacijos strateginio planavimo, EURES veiklos ir paslaugų plėtotės, įgyvendinimo, stebėsenos ir vertinimo klausimai patenka į tą pačią sritį kaip ir tinklo plėtos skatinimas bei priežiūra. Šiuo požiūriu manau, kad visa tai reiškia ne daugiau kaip įgyvendinimo įgaliojimų vykdymą.

108. Nemanau, kad, visų pirma turint omenyje Europos Parlamento tvirtinimus, EURES valdybos funkcijos gali dubliuotis su Techninio komiteto ar Patariamąjo komiteto funkcijomis. Pagal Reglamento Nr. 492/2011 21 straipsnį Patariamasis komitetas padeda Komisijai „nagrinėjant visus klausimus, kylančius dėl [SESV] taikymo ir tam tikslui skirtų priemonių darbuotojų judėjimo laisvės ir įdarbinimo

24 — Pasviruoju šriftu išskirta mano.

sirtyje“. O pagal to paties reglamento 29 straipsnį Techninis komitetas padeda Komisijai „parengti, skatinti ir prižiūrėti techninį darbą ir priemones šiam reglamentui bei visoms papildomoms nuostatoms įgyvendinti“. Mano nuomone, abiem atvejais šių dviejų komitetų funkcijos vykdomos platesnėje (Patariamasis komitetas) arba labiau specifinėje (Techninis komitetas) srityje nei EURES valdybos funkcijos (apsiribojama tik paties tinklo veikimu).

109. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manyčiau, kad negalima pritarti tai ieškinio daliai, kuri susijusi su ginčijamo sprendimo 8 straipsniu.

8. Ginčijamo sprendimo 10 straipsnis

110. Ginčijamo sprendimo 10 straipsnyje numatyta:

„1. Komisija, pasikonsultavusi su šio sprendimo 8 straipsnyje nustatyta EURES valdyba, priima EURES chartiją vadovaudamasi Reglamento (ES) Nr. 492/2011 12 straipsnio 2 dalyje, 13 straipsnio 2 dalyje, 19 straipsnio 1 dalyje ir 20 straipsnyje nustatyta tvarka.

2. Remiantis principu, pagal kurį visos laisvos darbo vietos ir darbo prašymai, kuriuos paskelbia EURES nar[i]ai, turi būti paviešinti visoje Sąjungoje, EURES chartijoje visų pirma nustatoma:

a) EURES paslaugų sąrašas, kuriame aprašomos universaliosios ir papildomos paslaugos, kurias teikia EURES nariai ir partneriai, įskaitant tinkamo darbo paieškos paslaugas, pavyzdžiui, darbo ieškančių asmenų, darbuotojų ar darbdavių asmeninį orientavimą ir konsultavimą;

<...>

d) EURES tinklo veiklos tikslai ir taikytini kokybės standartai bei EURES narių ir partnerių įsipareigojimai, be kita ko:

<...>

ii) informacija, pavyzdžiui, informacija apie darbo rinką, gyvenimo ir darbo sąlygas, darbo pasiūlymus ir prašymus, taip pat informacija apie stažuotes ir darbo praktiką, jaunumo judumo ir gebėjimų įgijimo skatinimo priemones bei judumo kliūtis, kurią tinklo nariai turi pateikti klientams ir kitiems tinklo dalyviams, kaupiama bendradarbiaujant su kitomis atitinkamomis Europos tarnybomis ar tinklais;

iii) nacionalinių koordinatorių, EURES patarėjų ir kitų svarbių nacionalinio lygmens darbuotojų pareigybių aprašai ir skyrimo kriterijai;

iv) EURES darbuotojų išsilavinimo ir kvalifikacijos reikalavimai bei pareigūnų ir specialistų vizitų ir tarnybos sąlygos ir tvarka;

<...>“

a) Šalių argumentai

111. Europos Parlamentas remiasi šiomis pacituoto 10 straipsnio nuostatomis, kiek jose numatyta, kad pati Komisija priima „EURES chartiją“ pagal minėtame 10 straipsnyje įtvirtintą tvarką, t. y. pagal pačios Komisijos nustatytą tvarką. Neapsiribodama įgyvendinimu, Komisija, ieškovo manymu, „pati save įgaliotą“ priimti naują įgyvendinimo aktą. Europos Parlamentas mano, kad, įsiterpdamas tarp Reglamento Nr. 492/2011 ir būsimos EURES chartijos, 10 straipsnis prarastų vykdomąjį pobūdį pagal SESV 291 straipsnį. Kalbėdamas apie 10 straipsnio turinį, Europos Parlamentas priekaištauja, kad minėtu straipsniu pagrindų akto turinys papildomas įgyvendinimo aktui netinkančiomis nuostatomis.

112. Komisija tvirtina, kad chartijoje pateikta tik tokia informacija, kuri nustatyta Reglamento Nr. 492/2011 12 straipsnio 1 dalyje. Kiekviena valstybė narė jau yra numačiusi nacionalinio personalo skyrimo kriterijus ir užduotis. Kiek tai susiję su EURES darbuotojų mokymu, chartija apsiriboja tuo, kas jau nustatyta reglamento 20 straipsnyje. Taip, kaip ji apibrėžta ginčijamo sprendimo 10 straipsnyje, Komisijos nuomone, chartija apsiriboja tik tuo, kad numato techninius standartus, būtinus Reglamento Nr. 492/2011 12 straipsnio 3 daliai įgyvendinti. Kadangi chartija nėra privalomas aktas, į ją nebūtų įtrauktas „atskiras“ įpareigojimas teikti informaciją, o tik būtų nurodyti reglamento 12 straipsnyje jau numatyti įpareigojimai, užtikrinantys vieningą reglamento įgyvendinimą.

b) Analizė

113. Iš tiesų ginčijamo sprendimo 10 straipsnis yra išskirtinis. Jame nenustatoma „EURES chartija“, o tik paprasčiausiai numatoma, kad Komisija privalo priimti minėtą chartiją, ir nurodoma, koks turi būti jos turinys.

114. Mano nuomone, taip ginčijamu sprendimu nebuvo priimta Reglamento Nr. 492/2011 įgyvendinimo priemonė, o tik apie ją pranešta. Ir tik tada, kai ji bus iš tikrųjų priimta, bus įmanoma nustatyti, ar Komisija tinkamai vykdė Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsniu jai suteiktus įgyvendinimo įgaliojimus.

115. Taigi galima teigti, kad šiuo aspektu ieškinys yra nepriimtinas, nes juo ginčijamas straipsnis, kuris iš tiesų nesukėlė jokių teisinių padarinių, nes, viena vertus, juo pačiu nenustatoma EURES chartija ir, kita vertus, Komisijai pavedami Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnyje jai jau nustatyti įpareigojimai, t. y. imtis priemonių šiam reglamentui įgyvendinti. Tai pasiteisintų tuo atveju, jei EURES chartija iš tiesų būtų būtina priemonė; kitaip Komisija pati sau nustatytų įpareigojimą, kurio teisėtai būtų galėjusi išvengti.

116. Tad nė vienu atveju 10 straipsnyje nesukuriamas joks teisinis padarinys, nes jame nustatytas įpareigojimas yra arba nereikalingas, arba neegzistuojantis dėl to, kad buvo pats sau priskirtas.

117. Taigi, atsižvelgiant į 2000 m. balandžio 6 d. Sprendime *Ispanija / Komisija*²⁵ išreikštą poziciją, tai yra paprasčiausias pareiškimas apie ketinimus sukonkretinti nuostatas būsimuose norminiuose aktuose; vienintelės nuostatos, kurios galėtų būti ginčijamos Teisingumo Teisme, yra tokios, kurias taikant gali kilti teisinių padarinių.

118. Todėl ši ieškinio dalis atmestina.

25 — Byla C-443/97, EU:C:2000:190, 27–36 punktai.

119. Kadangi su šiuo straipsniu susijusi ginčijamo sprendimo 7 straipsnio 2 dalis, manau, kad nedera sutikti su reikalavimu ir dėl jos, įpareigojančios Komisiją sudaryti EURES paslaugų sąrašą ir jas aprašyti. Tai siūlau todėl, kad taip tiesiog informuojama apie Komisijos priimamą įgyvendinimo priemonę, t. y. nesukuriamas joks kitas įpareigojimas, kuris nebūtų jau nustatytas Reglamento Nr. 492/2011 38 straipsnyje, tad kalbama apie nuostatas, kurios pačios savaime neturi įpareigojamosios galios.

120. Į tai, kas paminėta, nepatenka 7 straipsnio 3 dalis, kurioje, kaip jau buvo nurodyta šios išvados 87–91 punktuose, kaip pasekmė numatyta galimybė integruoti į tinklą valstybėse narėse jau esamas papildomas paslaugas.

IV – Panaikinimo padariniai

121. Atsižvelgdamas į šios išvados 25–28 punktuose nurodytas priežastis ir sutikdamas su šalių nuomone dėl to, kad nagrinėjamas nuostatas tikrai galima atsieti nuo likusios ginčijamo sprendimo dalies, manau, kad mano siūlymas Teisingumo Teismui dėl panaikinimo galėtų apsiriboti dviem nuostatomis, apie kurių negaliojimą jau kalbėjau.

122. Atsižvelgdamas į nuostatų, kurias siūlau panaikinti, turinį, manau, kad netikslinga palikti jas galioti, kol įsigalios jas pakeisiančios nuostatos.

V – Bylinėjimosi išlaidos

123. Remdamasis Procedūros reglamento 138 straipsnio 2 dalimi, Teisingumo Teismui siūlau nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

VI – Išvada

124. Atsižvelgdamas į prieš tai išdėstytus argumentus, Teisingumo Teismui siūlau:

1. Pripažinti nepriimtinais kaltinimus, susijusius su 2012 m. lapkričio 26 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimo (Sprendimas 2012/733/ES) 7 straipsnio 2 dalimi ir 10 straipsniu.
2. Pripažinti negaliojančiu 2012 m. lapkričio 26 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimo (Sprendimas 2012/733/ES) 4 straipsnio 3 dalies b punktą, pagal kurį nustatyta, kad Europos koordinavimo centras „plėtoja bendrą požiūrį į judumą, vadovaujantis Europos užimtumo strategija“.
3. Atmesti likusią ieškinio dalį.
4. Nurodyti kiekvienai šaliai pačiai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.